

sterens Stilling til Forhandlingen saaledes, som de authentisk foreligge ved Vedtagelsen af den Grundlovsparagraf, der hjemler de Rettigheder, som det nu dog dreier sig om. Disse Udtalelser ere heldigvis temmelig tydelige. I Grundloven staar jo uforandret fra 1848 Bestemmelserne i §§ 48, 49, og hvis vi holde os til disse Bestemmelseres Ordlyd, kan der ikke være nogen Tvivl, men der paaftaas jo netop fra den anden Side, at det kan man ikke holde sig til, de ere indkomne ved en Tilfældighed, der har aldrig været tænkt paa, at der skulde ske noget saa Forfærdeligt, man har ikke kunnet forestille sig, at der ikke skulde komme til at foreligge nogen endelig Finantslov. Man havde ikke tænkt sig noget saa Strafverdigt som, at man skulde bekæmpe en Regjering af politiske Grunde, følgerlig kunne de ikke have nogen Betydning. Desuden paaftaar man, at de vare ikke mente i den Betydning, de vare kun skrevne ud af andre europæiske Landes Forsatning. Men det er netop det, der spørges om, hvad er der ment med Ordene i §§ 48, 49 hvilken Forestilling havde man den Gang om Bevillingsretten og Stattebevillingsretten. Med Hensyn til Bevillingsretten findes en Udtalelse af Ordføreren, der er aldeles oplysende. Der staar Bag 3262 i Grundlovsforhandlingerne, i Anledning af 2den Behandling af Grundlovens § 49, hvor der ligeledes var Spørgsmaal om, hvorledes man skulde bære sig ad, naar der ikke tilveiebragtes Enighed mellem de to Thing, om man da skulde gaa til Fællesafstemning, hvad der var det oprindelige Standpunkt, eller ikke. Det endte imidlertid med, at man forcastede Fællesafstemningen ved samtlige Sagers Afgjørelse og blev staaende ved hvert Things særlige Afstemning. I den Anledning udtalte Ordføreren, Krieger: „Det kan vistnok ikke undgaa Opmærksomheden, at der er en overordentlig stor Forskjel mellem Budgetspørgsmaal og Lovgivningsspørgsmaal. Ved Budgetspørgsmaal behøves der bestandig en Overensstemmelse mellem Regjeringen og de tvende Thing, hvis ikke hele Spørgsmaalet skal falde; thi, hvis der ikke tilveiebringes Overensstemmelse om en enkelt Position, falder hele denne Position til Jorden, og det er ikke den tidligere Sum, der bliver anvendt, men der anvendes slet ingen Sum.“ Det var altsaa Meningen dermed, at naar Regjeringen ikke kunde blive enig med Rigsdagen om en Finantslov, at der saa slet Intet anvendes. Jeg tror ikke, det kan siges klarere og tydeligere, end det her er blevet sagt af Grundlovens Ordfører, og desuden tilføier han til nærmere Forstaaelse: „Ved Love er det der-

imod ganske anderledes, thi dersom man ikke kan enes om disse, vedbliver den ældre Retsstilstand.“ Grundlovens Ordfører siger altsaa ligefrem, at kan man ikke blive enig om en Finantslov, bliver man ikke en Gang ved den ældre Finantslov, men saa falder det hele bort. Det var hans Opfattelse, og det var ogsaa den paagjældende Ministers Opfattelse. Han bruger det Udtryk, saa anvendes der slet ingen Ting, saa er Ministeren ikke berettiget til at anvende en eneste Øre af Statskassen. Jeg tror ikke, det kan siges klarere, og dette tilkrædes ogsaa fuldstændig fra alle Sider, men for yderligere at vise, hvor fortrolig man var ved en saadan Tilstand, og hvad man mente med Bestemmelsen i § 49, skal jeg henvise til den samme Ordførers Udtalelse i Anledning af Bestemmelsen af Skattenægtelsen. Denne Bestemmelse løb oprindeligt noget anderledes, idet der kunde være nogen Tvivl om, hvor vidt ikke Thingene kunde indskrænke sig til at nægte en enkelt Stats Opkrævning, og det blev derfor forandret derhen, at den kom til at gaa ud paa et almindeligt Forbud mod Opkrævningen af Statter, saafremt Finantsloven ikke er vedtagen, og Meningen dermed blev meget omhyggelig præciseret af Ordføreren, idet han siger, at der her er Tale om en almindelig Botering som ved Indtægtsbudgettets Fastsættelse hjemler Skatternes Opkrævning, og han tilføier, at han ikke lægger nogen Vægt paa de Indvendinger, der ere gjorte fra forskjellige Sider om, at en saadan Ret let kunde være farlig at benytte osv. Han siger nemlig: „Jeg skal tilføie, at et æret Medlem før har henledt Opmærksomheden paa, at der ikke var Anledning til at lade den hele Sætning udgaa, han henpeger paa, at der ikke kunde være nogen Fare for Forsamlingens Myndighed, idet det jo stod til Forsamlingen ved Udgiftsbudgettets Botering at kunne gjøre hele sin Indflydelse gjældende lige over for Ministeriet. Jeg skal tillade mig hertil at svare, at det vistnok ikke kan nægtes, at det ikke kan være i nogen særdeles Grad i Forsamlingens Interesse at have dette revolutionære Middel ved en Botering en masse at nægte Statternes Opkrævning overhovedet; det ligger ikke i Forsamlingens Interesse, thi jeg tror, at den Forsamling bærer sig meget uklogt ad, som griber til den Art af Midler for at gjøre sin Villie gjældende, og jeg tror fremdeles, at naar en Forsamling vil slaa ind paa en saa uheldig Vej, har den tusinde Leiligheder for en til ved Udgiftsbudgettet at bære sig ad paa samme Maade. Men paa den anden Side tro vi, at der lige saa lidt er nogen Grund til at frygte for, at Forsamlingens Myndighed skal blive misbrugt